

Hospitaler, men har stik imod det Princip, som Regeringen nu har sat til Højboards, søgt at bevare de billigst mulige Hospitalspriser. Det Hospital, Regeringen staar for Styret af, ligger ogsaa her i København, men der skrider Staten altsaa nu til ganske betydelige Forhøjelser af Taksterne. Ogsaa den Form, disse Forhøjelser har, synes jeg er ganske karakteristisk. Taksten for udenbys syge er forhøjet med 200 pCt., men Taksten for københavnske Sygekassemedlemmer er forhøjet med 233 pCt., og Taksten for københavnske Sygekassemedlemmers Børn er forhøjet med 566 pCt. Der regnes, at disse klækkelige Takstpaa-læg skal give en Merindtægt i Finansaaret paa 220 000 Kr. En saadan Forhøjelse af Taksterne er ganske urimelig paa samme Tid, som Kontoen paa Finansloven for Brændsel, Elektricitet, Gas o. lign. paa Grund af Prisfaldet er nedsat med omtrent 1 Mill. Kr. Her er ingen som helst Begrundelse for samtidig med, at man noterer dette Prisfald, at gaa til at opkræve 220 000 Kr. mere hos de syge. der indlægges paa Hospitalet, og i hvert Fald stemmer det uhyre daarligt med det Præleri, som vi hørte fra Ordføreren, om den sociale Finanslov, vi i Øjeblikket beskæftiger os med.

Jeg vender mig nu til et andet Sted, hvor der drives Virksomhed af Staten, nemlig Statens Skovdrift. Det fremgaar af Finansloven, at Statens Skovdrift noterer et Overskud paa 518 000 Kr. Det er ikke altid, at Skovdriften har været saa heldig; men nu har vi altsaa et Overskud at glæde os over. Jeg spørger derfor den højtærede Landbrugsminister: Er det paa Grund af dette Overskuds Fremkomst, at han er faret paa Krigsstien overfor Skovarbejderne? Jeg maa bede om, at Offentligheden igennem Rigsdagen bliver bekendt med, hvad Meningen er med den betydelige Lønnedsættelse, som Landbrugsministeren har krævet gennemført for Skovarbejderne i Statens Skove. Er det rigtigt, spørger jeg, at Landbrugsministeren har krævet en Timeløn, som var 1 Kr. 25½ Ø., nedsat til 93 Ø.? Ved den højtærede Minister, at de Folk, der er Tale om, arbejder paa egen Kost med eget Værktøj? Har Ministeren betænkt, at Arbejdet med den Løn, som saaledes tilbydes, vil give dem en Ugeløn af 44 Kr. 64 Ø.? Har den højtærede Landbrugsminister nogen som helst Forestilling om, hvad det vil sige at skulle forsørge sig selv og sin Familie med 44 Kr. om Ugen? Jeg vil antage, at hvis den højtærede Land-

brugsminister havde nogen som helst Forestilling derom, saa vilde han ikke vove at byde Skovarbejderne denne mægtige Lønnedsættelse. Med de Priser, der eksisterer paa Fødevarer, vil en rimelig Husførelse ikke kunne blive gennemført for 44 Kr. Og ved Ministeren, at disse Skovarbejdere, hvis de er heldige, har 150 Dages Arbejde om Aaret, men i mange Tilfælde, naar det falder ind med Regn og Sne, kun har 100 Dage?

Jeg spørger altsaa foreløbig om disse Ting og beder den højtærede Landbrugsminister give os ordentlig Besked her i Rigsdagen, om der virkelig er noget om den Skændsel, som det vilde være, hvis dette Løntrykkeri skal gennemføres fra Statens Side. Paa Finanslovforslaget finder jeg ingen Oplysninger. Der findes paa indeværende Aars Finanslov en Bevilling til Skovningsarbejder paa 1 256 886 Kr.; der findes derimod intet om, at Lønnen fra Oktober skal nedsættes. Jeg synes, det havde været mere passende i hvert Fald at vente, til Rigsdagen kom sammen. Men for nogen Tid siden har efter en offentlig Meddelelse Skovvæsenet paa Landbrugsministerens Befaling paabudt, at nu, jeg tror fra den 14. Oktober, falder Lønnen til disse 93 Øre — ganske kategorisk. Jeg tror ikke, at den højtærede Regering indlægger sig nogen Art af Fortjeneste ved at begynde en Virksomhed med Løntrykkeri og Lockouttrusler, som den højtærede Landbrugsminister her siges at have gjort. Saadanne Kraftkunster som Lejeforhøjelser og Lønnedsættelser kan nok overfor visse Forsamlinger vise Ministeriet som Mænd, der er i Besiddelse af særlige Kræfter, ganske overmenneskelige Kræfter; men i Længden er der alligevel ingen, der sætter særlig Pris paa dem, der fortrinsvis sætter over, hvor Gærdet er lavest.

Jeg har her tilladt mig at dvæle ved et Par Omraader, hvor det højtærede Ministerium har vist Villighed til at handle endog i Utide, efter min Mening; men der er jo et Omraade, hvor Handling i Tide havde været uhyre meget mere fornøden. Jeg tænker paa den omfattende økonomiske Krise, om hvilken man fra Statsministerens Side saa smukt sagde: Lad os gaa udenom den indtil videre. En Gang i Sommer læste jeg et Referat af en Tale af den højtærede Statsminister, hvori han beroligede Folket med, at Krisen fulgtes af Ministeriet med levende Interesse. Denne Bulletin kom derpaa en Gang hver Uge eller hver 14de Dag: Ministeriet følger Krisens Udvikling med levende Interesse. Det